

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/88/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114225015
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8114225015.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: T. X., nar. X.X.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX X. zastúpeného JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice proti žalovanému: Groupama Garancia Biztosító Zrt. /Groupama Garancia poisťovňa a. s./, so sídlom Október 6 u. 20, Budapest 1051, zast. JAVOR-TOKÁR, Advokátska kancelária, s.r.o. Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, o náhradu škody z ublíženia na zdraví a o zvýšenie spoločenského uplatnenia, o odvolaní žalobcu i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19C/196/2014-269, zo dňa 10.10.2016, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania, teda vo výroku II. v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplatenia a z titulu zvýšenia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur s tým, že ukladá žalovanému vyššie uvedené sumy uhradiť žalobcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku z r u š u j e rozsudok súdu 1.inštancie a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie o zaplatenie nárokov bolestného vo výške 2.093,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplatenia, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2.415,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplatenia, zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.207,63 Eur zastavil. Ďalším výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplatenia, z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur, liečebné náklady vo výške 1.865,45 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplatenia, zaostalú rentu vo výške 3.746,- Eur a od 01.09.2014 vyplácať mesačnú rentu vo výške 398,19 eura vždy do 15.dňa príslušného mesiaca s 5,15 % úrokom z omeškania ročne z každej mesačnej dávky od 16.dňa príslušného mesiaca až do zaplatenia. Tretím výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 25 %. Výrokom IV. priznal štátu nárok na náhradu trov konania vo výške 62,5 % voči žalovanému. Napokon výrokom V. vyslovil, že nárok na náhradu trov konania štátu voči žalobcovi nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 420, § 427, § 444, § 445, § 446, § 447, § 447a, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 až § 11 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

3. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/146/2011 zo dňa 03.10.2011 a 5Cdo/49/2012 zo dňa 28.11.2013. Zároveň na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sp/7/2011 zo dňa 08.11.2011. Vo vzťahu k nároku žalobcu na doplatok bolestného

vo výške 362,- Eur a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2.415,- Eur je potrebné prisvedčiť ako skutkovým tak právnym dôvodom žalobcu. Sporná výška hodnoty bodu namietaná žalovaným nemá právne opodstatnenie, nakoľko z predložených lekárskeho správ aj z lekárskeho posudku z 30.05.2013 jednoznačne vyplýva, že keď nárok na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vzniká dňom, kedy zdravotný stav možno považovať za ustálený, tak tomu nemohlo byť v roku 2012, v roku, kedy došlo v januári k dopravnej nehode, ale až v roku 2013 - kedy boli uskutočnené ostatné operačné zákroky a hospitalizácie, a v ktorom roku až lekári vystavujúci lekársky posudok skonštatovali ustálenosť zdravotného stavu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca až do konca roka 2012 bol práceneschopný, teda jeho zdravotný stav nedovoľoval ani zapojenie do normálneho osobného a pracovného života a preto až v roku 2013 bolo možné ustáliť aké následky trvalého charakteru úrazy žalobcu prinesú. Rozhodným obdobím určenia hodnoty 1 bodu pre stanovenie výšky náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia je rok 2012, v ktorom priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva SR dosiahla 805,- Eur. Hodnota jedného bodu pre rok 2013 /vznik nároku/ je tak 16,10 Eur (Opatrenie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S02873-QL-2013 zo 4. apríla 2013 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2013; oznámenie 124/2013 Z. z).

4. Správna je preto výška hodnoty bodu uplatňovaná žalobcom a súd preto tieto nároky priznal aj s príslušenstvom, ktoré žalobca správne a v súlade s ustanovením § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. uplatňuje.

5. Vo vzťahu k zvýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia považoval súd prvej inštancie argumenty žalobcu ako skutkové tak právne za súladné s konformným výkladom ustanovení zákona č. 437/2004 Z.z. s prihliadnutím na citované rozhodnutia súdov. Pokiaľ žalovaný namieta neprimeranosť zvýšenia - teda zvýšenie až o maximálnu možnú hodnotu, čo podľa neho odporuje stavu sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu, s týmto nemožno súhlasiť. Zákon umožňuje takéto zvýšenie len vtedy, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ku ktorým dôvodom môže súd dospieť sudcovskou úvahou zohľadňujúc všetky okolnosti veci.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v tejto súvislosti nemôže opomenúť nielen mladý vek žalobcu, v ktorom utrpel úrazy - 28 rokov, ale aj okolnosti konkrétneho individuálneho prípadu. V podstate žalobca vo veku plných fyzických a duševných síl a kvalít, ku ktorým sa dopracoval aj vlastnou sebadisciplínou a pracovitou a spôsobom života, absolútne bol nútený zmeniť spôsob života vo všetkých jeho aspektoch a prijať realitu, ktorou nevyhnutne bude rokmi sa stále zhoršujúci zdravotný stav v mobilite a schopnosti postarať sa sám o svoje potreby - nie to ešte potreby ľudí blízkych na neho odkázaných - matka prípadne životná partnerka - manželka alebo deti.

7. Žalobca bol pred úrazom 9 rokov profesionálnym vojakom a vykonával prácu v Čestnej stráži prezidenta Slovenskej republiky, ktorá je útvarom Ozbrojených síl Slovenskej republiky <https://sk.wikipedia.org/wiki/Ozbrojen%C3%A9_sily_Slovenskej_republiky>, ktorý stráži sídlo prezidenta SR a jeho hostí. V prípade vojny, výnimočného a núdzového stavu plní obrannú funkciu. Zabezpečuje tiež organizovanie výkonu vojenských pôct a plní ústavné, protokolárne a reprezentačné úlohy prezidenta ako veliteľa ozbrojených síl. Okrem toho sa podieľa aj na riešení medzinárodného krízového manažmentu a zapája sa do dobročinných aktivít.

8. Žalobca bol po úraze uznaný za nespôsobilého vykonávať túto štátnu službu, na ktorú sa dlhé roky pripravoval, a ktorá mu poskytovala nielen pracovnú sebarealizáciu ale aj osobnostnú a spoločenskú prestíž a status. Žalobca bol pred úrazom po fyzickej aj psychickej stránke absolútne v poriadku - po úraze je invalidným dôchodcom, odkázaným aj v bežných praktických veciach na iného človeka - v súčasnosti matku - ktorá samotná túto pomoc potrebuje, jeho sebadôvera a sebadôvera sú tým poznačené, pričom jeho vek mu neumožňuje získať nadhľad nad tieto okolnosti života - pretože ich ničím nezapríčinil - jeho voľnočasové aktivity sa museli radikálne zmeniť, pretože jeho zdravotný stav ich neumožňuje, musí užívať lieky od bolesti, ktorej sa vzhľadom na svoj zdravotný stav nikdy nezbaví a antidepresíva, a je vo veku - kedy je to pre jeho osobnosť a zdravie veľmi dôležité - zbavený nielen radosti z výkonu bežných vecí - ako je napr. aj tancovanie, šoférovanie, kosenie trávnik, remeselné práce pri dome, ale, a čo vzhľadom na jeho vek obzvlášť frustrujúce a má dopad aj na jeho psychiku vo všetkých smeroch - radosti z prežívania sexuálnej stránky života.

9. Život žalobcu sa po úraze, ako to konštatovali nielen matka žalobcu a jeho priateľ, ale aj lekári - zmenil absolútne radikálne oproti tomu, aký život viedol pred úrazom a aké perspektívy života si plánoval a očakával, teda nielenže došlo k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia, ktoré si plánoval a očakával, ale k jeho zmareniu.

10. Toto sú zaiste dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o dôvodnosti zvýšenia až na maximálnu možnú hranicu.

11. Vo vzťahu k liečebným nákladom súd akceptoval predložené vyúčtovanie žalobcu vrátane listinných dôkazov a jeho zdôvodnenia a nesúhlasí s námietkami žalovaného v žiadnej z namietaných položiek.

12. Ustanovenie § 449 OZ ohľadom liečebných nákladov vyžaduje, aby to boli účelne vynaložené náklady súvisiace s liečením. Podľa dôvodovej správy tieto náklady sú súčasťou spôsobenej škody na zdraví, pričom podmienkou ich priznania je, že boli skutočne vynaložené účelne, a že neboli hradené z prostriedkov nemocenského, prípadne dôchodkového poistenia. Nárok na ich náhradu má, okrem samotného poškodeného aj iná osoba, pričom nie je rozhodujúce, či medzi poškodeným a touto inou osobou je príbuzenský pomer alebo nie. Rozhodujúca je iba skutočnosť, že táto iná osoba predmetné náklady vynaložila (porovnaj ods. 3). Za náklady liečenia možno považovať napríklad zabezpečenie pomoci inej osoby (ošetrovateľky, pomocníčky v domácnosti a pod.), zadováženie zdravotníckych pomôcok (ortopedické pomôcky), prípadne aj iné náklady vynaložené v súvislosti s vykonávaním takých úkonov, ktoré smerujú k obnoveniu alebo zlepšeniu zdravia poškodeného, náklady diétného, resp. výdatnejšieho stravovania. Za účelne vynaložené náklady spojené s liečením treba považovať aj náklady najbližších príbuzných poškodeného vynaložené v súvislosti s jeho návštevami v nemocnici, resp. v inom lôžkovom zariadení.

13. K náhrade účelných nákladov spojených s liečením (§ 449 ods. 1 OZ) patria aj výdavky na protézy, náklady spojené s rehabilitáciou, náklady spojené so zabezpečením ošetrovateľa, s potrebným prilepšením na strave a pod. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/48/2013 zo dňa 09.04.2014, v ktorom sa uvádza, že za účelne vynaložené náklady spojené s liečením v zmysle § 100 ods. 1,2 zákona č. 461/2003 Z.z. v platnom znení (ďalej iba ZoSP) sa považujú najmä náklady na dopravu do zdravotného zariadenia a späť do miesta trvalého pobytu alebo do miesta prechodného pobytu poistenca, náklady správneho charakteru (napr. správne poplatky) a ďalšie výdavky priamo či nepriamo spojené s liečením poistenca ak na ich úhradu nie je nárok zo zdravotného poistenia.

14. Vo vzťahu k úrazovej rente súd prvej inštancie poukázal na skutkové a právne zdôvodnenie a rovnako poukázal na skutkové a právne zdôvodnenie žalovaného nároku a na námietky žalovaného. Konštatoval, že sa stotožňuje so závermi rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.11.2011 sp.zn. 2Sp/7/2011 o tom, že nárok na invalidný dôchodok a úrazová renta sú dve samostatné dávky a aj miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť u jednotlivých týchto dávok sa posudzuje samostatne. Pri výške úrazovej renty nie je možné vychádzať z percentuálnej miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť ustálenej pre účely priznania invalidného dôchodku.

15. Žalobca je síce uznaný invalidným v rozsahu 70 %, ale je pravdou, že vo vzťahu k práci, ktorú predtým vykonával je 100 % invalidným a preto mu patrí úrazová renta nie v rozsahu 70 % ale v rozsahu 100 %.

16. Na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 04.06.2013, mu bol priznaný invalidný dôchodok od 01.01.2013 vo výške 233,20 Eur mesačne a miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 70 %. Ujma na zdraví, vzhľadom na povolanie, v ktorom pracoval ako profesionálny vojak, je v takom rozsahu, že z pracovného procesu ho vyraduje na 100% (miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti (ďalej MPVZČ) v rozsahu 100%).

17. Výpočet straty na zárobku po skončení PN - úrazová renta: $30,4167 \times 0,8 \times 25,58 \times 1 = 622,45$ Eur, invalidný dôchodok - 233,20 Eur, mesačná úrazová renta 389,24 Eur. Podaním zo dňa 15.08.2013 uplatnil u žalovaného zaostalú rentu za obdobie od 01.01.2013 do 31.08.2013, t.j. za 8 mesiacov, vo výške 3.113,98 Eur a mesačnú rentu od 01.09.2013 vo výške 389,24 Eur. Zaostalá renta za obdobie od 01.01.2013 do 31.12.2013, t.j. za 12 mesiacov predstavuje sumu 4.670,88 Eur. Opatrením Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR č. 329/2013 z 17.10.2013 sa úrazové renty v roku 2014 zvyšujú o 2,3 %. Na základe uvedeného patrí žalobcovi od 01.01.2014 do budúca a do zmeny pomerov, mesačná úrazová renta vo výške 398,19 Eur (pri MPVZČ 100%). Zaostalá renta za obdobie od 01.01.2014 do 31.08.2014, t.j. za 8 mesiacov predstavuje sumu 3.185,52 Eur. Spolu zaostalá renta od 01.01.2013 do 31.08.2014 predstavuje sumu 7.856,40 Eur. Oznámením žalovaného zo dňa 12.08.2014 a 14.08.2014 plnil žalovaný zaostalú rentu (pri výške mesačnej renty 205,52 Eur - MPVZČ 70 %) za obdobie od 01.01.2013 do 31.07.2014 sumu 3.904,88 Eur a za mesiac 8/2014 mesačnú rentu 205,52 Eur, spolu za obdobie od 01.01.2013 do 31.08.2014 sumu 4.110,40 Eur. Žalobná pohľadávka z titulu zaostalej renty od 01.01.2013 do 31.08.2014 predstavuje sumu 3.746,- Eur. Od 01.09.2014 do budúca a do zmeny pomerov mu patrí mesačná renta vo výške 398,18 Eur pri MPVZČ 100 %, ktorú je žalovaný povinný vyplácať vždy do 15. dňa príslušného mesiaca s 5,15 %-tným ročným úrokom z omeškania z každej mesačnej dávky od 16. dňa príslušného mesiaca až do zaplatenia.

18. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu o veci. Vzhľadom na pomer úspechu 62,5% a neúspechu žalobcu 37,5 % - nárok, o ktorý vzal

žalobca žalobu späť je z procesného hľadiska jednoznačne neúspechom žalobcu napriek okolnostiam oneskoreného predloženia posudku T.. Z. - žalobca má preto nárok na 25% trov konania.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov štátu, ktoré vznikli vyplatením svedočného T.. P. vo výške 23,04 Eur, odôvodnil súd prvej inštancie analogicky podľa ust. § 259 C.s.p. Trovy štátu vzhľadom na pomer neúspechu žalovaného 62,5% je povinný znášať, avšak ohľadom nároku voči žalobcovi v tejto neúspešnej časti, súd prvej inštancie postupoval analogicky podľa ust. § 257 C.s.p. Za dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie považoval predmet sporu a konkrétne okolnosti prípadu aj to, že svedkyňa T.. P. nepochybne nesporne prispela k zisteniu skutkového stavu.

20. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. A to iba čo do výroku o trovách konania. Navrhol rozsudok v tomto výroku zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100% a zároveň žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, to všetko do 3 dní od právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Ostatné výroky rozsudku žalobca nenapadol. Namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h.) C.s.p. Uviedol, že výška nároku na náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia bola určená na základe lekárskeho posudku. Určenie výšky tohto nároku je závislé od stanovenia bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Toto stanovuje v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. hodnotiaci lekár, teda osoba s odbornými znalosťami, ktorými samotný žalobca nedisponuje a nevie sám pri podaní žaloby vyhodnotiť dôvodnosť výšky takto uplatneného nároku. Samotný zákon č. 437/2004 Z.z. neumožňuje žalobcovi stanoviť si výšku náhrady samostatne a na základe vlastnej vôle ale len na základe lekárskeho posudku, o vystavenie ktorého musí požiadať, a ktorý v zmysle zákona musí vyhodnotiť hodnotiaci lekár. Žalobca poukázal na právny názor odbornej verejnosti k rozhodovaniu o náhrade trov konania po rekodifikácii občianskeho procesného práva, teda že aj po rekodifikácii dominuje náhrade trov sporového konania zásada zodpovednosti za výsledok, resp. zásada procesného úspechu. Táto je vyjadrená v ust. § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP tak, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Podľa uvedeného ustanovenia bude posudzovaná aj náhrada trov konania v prípade čiastočného procesného (ne) úspechu, procesného neúspechu v pomerne nepatrnej časti, ako aj v prípade rozhodnutí na plnenie, pri ktorých výrok súdneho rozhodnutia z časti výšky plnenia závisel od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Princíp vyjadrený v ust. § 142 ods. 3 O.s.p. bude teda uplatňovaný naďalej, a to na základe interpretácie všeobecného ust. § 255 C.s.p. v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 C.s.p., o čom svedčí aj dôvodová správa k C.s.p. Preto mal súd prvej inštancie vyhodnotiť výsledok konania ako plný úspech žalobcu v spore a priznať žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania. Zároveň žalobca poukázal na nesprávny výpočet pomeru úspechu žalobcu. Ku dňu vyhlásenia rozsudku je pomer úspechu žalovaného len v časti, v ktorej súd konanie zastavil, teda 6 539,23 Eur. Ku dňu vyhlásenia rozsudku pomer úspechu žalobcu je v časti, v ktorej súd mu uplatnené nároky priznal, a to 23.860,30 Eur. Pomer úspechu u žalobcu predstavuje 78,48 %. Takto stanovený úspech žalobcu je mu možné pripočítať len za obdobie do 23.11.2015. Po čiastočnom späťvzťatí žaloby dňa 23.11.2015 bol však žalobca úspešný v celom rozsahu. Teda za úkony právnej služby po tomto procesnom úkone, t.j. od 23.11.2015 mu patrí náhrada trov v rozsahu 100 %.

21. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie aj žalovaný. Právne svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b.), f.) a h.) C.s.p. Namietal nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako porušenie práva na spravodlivý proces, čo do nezdôvodnenia priznania liečebných nákladov s tým, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi liečebné náklady v ním uplatnenej výške, čo odôvodnil tým, že akceptuje predložené vyúčtovanie žalobcu, vrátane listinných dokladov a jeho zdôvodnenia, a nesúhlasí s námietkami žalovanej v žiadnej z namietaných položiek. Konkrétne dôvody prečo žalobcove tvrdenia súd akceptoval a prečo nesúhlasil s námietkami žalovanej k jednotlivým položkám, ktoré žalovaná neuznala v napadnutom rozsudku, neuvádza. Nie je teda zrejmé ako sa súd vypořiadal s jednotlivými námietkami žalovanej napr. prečo žalobcovi priznal odplatu v sume 72,- Eur, ktorú uhradil formou darovacej zmluvy, a to za rehabilitáciu v rehabilitačnom zariadení Mineral v Prešove. Žalovaná namietala, že toto tvrdenie žalobcu nie je možné akceptovať. Darovacia zmluva je pojmovo bezodplatným právnym úkonom, t.j. jeho podstatnou náležitosťou je bezodplatnosť poskytnutého plnenia. Tvrdenie žalobcu, že darovacou zmluvou zaplatil odplatu, je preto pojmovo nezmyselné a nie je možné ho akceptovať. Rovnako sa súd prvej inštancie nevypořiadal s každou ďalšou námietkou v tejto časti. Súd prvej inštancie uviedol iba všeobecné právne úvahy o tom, čo možno subsumovať pod zákonný pojem liečebné náklady, avšak konkrétne skutkové zistenia a ich právne posúdenie vyspořiadávajúce sa tvrdeniami a námietkami sporových strán v tejto časti absentujú. Žalovaná preto ani nevie v tej - ktorej položke odôvodniť podané odvolanie, nakoľko z napadnutého

rozsudku nie je zrejmé, na čom súd založil svoje konštatovanie, že akceptuje vyúčtovanie žalobcu a nesúhlasí s námietkami žalovanej.

22. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí v časti stanovenia výšky bolestného. Akútnou fázou bolesti pre žalobcu pri jeho zraneniach, bodovaný v lekárskom posudku, bol okamih vzniku týchto zranení. Žalobca takouto bolesťou akútne netrpel v čase, keď bol jeho zdravotný stav už ustálený, a kedy boli jemu spôsobené zranenia uvedené v lekárskom posudku. Následné liečenie už akútnu fázu bolesti pri jednotlivých utrpených zraneniach nepredstavuje. Napokon ani samotné liečenie, na ktoré poukazuje súd v napadnutom rozsudku, a pri ktorom ak aj žalobca trpel bolesťami, tieto už neboli akútne, neprebiehali v roku 2013 ale primárne bezprostredne po dopravnej nehode v roku 2012. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že až v roku 2013 boli uskutočnené ostatné operačné zákroky a hospitalizácie, nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, keď z toho dôvodu síce priznáva výšku bodu vo vzťahu k všetkým bodovaným poškodeniam zdravia ale nediferencuje medzi nimi. Napr. nie je zrejmé, akou bolesťou trpel žalobca v roku 2013 pri rane ušnice, spôsobenej v januári 2012. Žalovaný tvrdil, že túto ranu ušnice a bolesť v nej žalobca už v roku 2013 určite nepociťoval.

23. V časti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Žalobou sa žalobca domáhal aby mu súd priznal zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %, t.j. v maximálnej možnej miere. Žalovaný nepopiera skutočnosť, že na strane žalobcu prišlo k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia následkom poškodenia jeho zdravia pri dopravnej nehode. Toto sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 857,5 bodov aj žalovanému uhradila. Rovnako žalovaná uznala existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, podmieňujúcich navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie však neprihliadol na skutočnosť, že následky predmetnej dopravnej nehody a sťaženie spoločenského uplatnenia mohli aj u žalobcu nastať v ešte väčšom rozsahu. Inak povedané, súd priznal maximálne navýšenie pre nie osobitne výnimočný prípad s vrcholne nepriaznivými následkami. Nie žalovaná ale štát prostredníctvom právnej úpravy cez ohodnotenie zranení počtom bodov a stanovením výšky bodu, stanovuje konečné peňažné vyjadrenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rozhodnutie súdu ale spočíva v percentuálnom navýšení a nemá suplovať výšku sumy sťaženia spoločenského uplatnenia vyjadrenú v peniazoch. Má vyjadrovať mieru osobitných a mimoriadnych okolností daného prípadu vo vzťahu k rovnakým prípadom. Bohužiaľ v reálnom živote je množstvo prípadov, kedy je sťaženie spoločenského uplatnenia poškodeného ešte oveľa závažnejšie, neumožňujúce akúkoľvek spoločenskú účasť a uplatnenie v spoločnosti či už v pracovnom, rodinnom, alebo súkromnom živote. T.j. poškodený má nulovú možnosť sociálneho kontaktu. Priznaním navýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodov hodných osobitného zreteľa maximálnej možnej miere súdom prvej inštancie bola nesprávne určená miera mimoriadnosti prípadu žalobcu a neostal priestor pre diferenciáciu prípadov, ktoré sú ešte ťažšie ako ten jeho. Nie je možné tvrdiť, že možnosť spoločenského uplatnenia žalobcu ostala po jeho poškodení zdravia už nulová. Tak však znie žalobcom uplatnený nárok a súdom priznaný nárok v percentuálnom vyjadrení.

24. Súd prvej inštancie v časti uplatnenej náhrady za stratu na zárobku po pracovnej neschopnosti dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Suma úrazovej renty sa určí ako súčin 30,4167 násobku sumy zodpovedajúcej 80 % denného vymeriavacieho základu poškodeného ako koeficientu určeného ako podiel čísla, zodpovedajúceho percentuálnemu poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100. Žalovaná v tomto smere poskytla žalobcovi plnenie v súlade so zákonom. Poukázala na § 70 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a jeho znenie. Podľa odborného posudku o invalidite z 13.05.2013, miera poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú činnosť je 70%. Žalobca môže vykonávať prácu ľahšieho charakteru práce v chránenej dielni. Napriek tomu súdom citovanému rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sp/7/2011 zo dňa 08.11.2011, je prevažná väčšina rozhodnutí súdov, ktoré v časti straty na zárobku vychádzajú z miery poklesu zárobkovej činnosti určenú posudkovým lekárom pre účely priznania invalidného dôchodku. Nie je možné akceptovať svojvoľné navýšenie tak, ako to bolo vykonané v napadnutom rozsudku. Posúdením miery poklesu zárobkovej schopnosti je odborná činnosť, ktorú vykonáva odborne spôsobilá osoba - posudkový lekár. Aj určenie miery poklesu zárobkovej schopnosti na účely úrazovej renty, ako aj na mieru poklesu zárobkovej schopnosti pre účely invalidného dôchodku, ak by sa prijal súdom prvej inštancie citovaný právny názor, musí vykonať posudkový lekár. Aj v prípade úrazovej renty, rovnako aj v prípade invalidity ide o lekársku posudkovú činnosť. Súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 153 ods. 3 písm. a.), ods. 4

písm. a.), ods. 5 písm. a.) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. A pri určení miery poklesu pracovnej schopnosti žalobcu postupoval na základe vlastnej úvahy bez odborných znalostí potrebných na posúdenie rozhodujúcich skutočností. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca v súlade s vyššie citovaným posudkom o invalidite vykonáva prácu a dosahuje z nej zárobok. Teda pokles jeho zárobkovej schopnosti nemôže byť 100 %. Žalobca nepreukázal, že by požiadal o prehodnotenie miery poklesu jeho zárobkovej schopnosti, resp. že by prišlo k jej zmene, resp. že by požiadal o posúdenie miery zárobkovej schopnosti osobitne vo vzťahu k úrazovej rente, ani nenavrhol vykonanie takého dokazovania súdom. V tomto smere vôbec neunesol dôkazné bremeno o poklese miery schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 100 %. Žalobca nepreukázal, že by zárobok dosahoval za vynaloženia zvýšeného úsilia. Preto žalovaný navrhol rozsudok zmeniť v napadnutej časti, žalobu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania vo výške 100 %.

25. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že na predmetnú právnu vec sa vzťahuje zákon č. 381/2001 Z.z. v platnom znení. Žalobca ako poškodený právo na náhradu škody preukázal relevantným spôsobom, tak ako to vyplýva z ust. § 11 uvedeného zákona, ako aj zákona č. 437/2004 Z.z. Tieto preukázal listinnými dôkazmi, ktoré pripojil k uplatneniu zaslanému žalovanému. V zmysle ust. § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. a v súvislosti s ust. § 8 ods. 4 rozhodným obdobím určenia hodnoty jedného bodu pre stanovenie výšky náhrady za bolesť je rok 2012, v ktorom hodnota jedného bodu je 16,10 Eur a nie ako udáva žalovaný, že hodnota jedného bodu v predmetnej právnej veci je 15,72 Eur, pretože vznik nároku je rok 2013. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Košice v konaní sp.zn. 3Co/208/2015 a rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 1Cz/101/77 zo dňa 27.09.1977. Postup výpočtu hodnoty jedného bodu pre bolestné, ako aj sťaženie spoločenského uplatnenia je jednotný a vyplýva z ust. § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z., kde žalovaný pri výpočte hodnoty bodu pri sťažení spoločenského uplatnenia toto ustanovenie akceptoval a vychádzal z hodnoty bodu 16,10 Eur, pri prípočte hodnoty bodu pri bolestnom predmetné ustanovenie neakceptoval. Žalobca má právo na náhradu škody z titulu nákladov spojených s liečením, ktoré si uplatnil v zmysle § 4 zákona č. 381/2001 Z.z., v súčasnosti s ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uplatnených liečebných nákladov vo výške 702,71 Eur žalovaný uhradil len 572,35 Eur. Žalovaný doposiaľ neuhradil 130,36 Eur, ktoré pozostávajú z preukázaných nákladov, tak ako ich vyčíslil žalobca vo svojej žalobe, ako ich priznal súd prvej inštancie. Právo na náhradu škody uvedené pod položkou 3 vo výške 72,- Eur žalovaný neuznáva tvrdiac, že vzhľadom k tomu, že uvedenú čiastku uhradil žalobca formou darovacej zmluvy za rehabilitáciu, ktorú absolvoval bezprostredne po prepustení z ústavnej liečby, tak mu nárok nevznikol. Zamietnutie tejto čiastky nemá právne opodstatnenie v ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo túto čiastku žalobca uhradil za účelom obstarania rehabilitácie. Žalovaný neuznáva náklady uvedené pod položky č. 10 vo výške 14,19 Eur vynaložené na kúpu GS vitamínu, položku č. 14 vo výške 4,85 Eur za kúpu B-komplexu, Juvamed kostihoj, položku č. 37 vo výške 5,34 za GEN vitamín. Neuznanie uvedených položiek nemá právne opodstatnenie aj vzhľadom na svedeckú výpoveď lekárky T. T. P., ktorá potvrdila, že vynaložené náklady na lieky boli vynaložené za účelom liečby, za účelom zlepšenia zdravotného stavu, ako i na zmiernenie bolesti. Neuznanie vynaložených nákladov vedených pod položkou č. 35, 36 za zakúpené oblečenie žalobcu do kúpeľov vo výške 17,93 Eur a 6,- Eur vynaložené náklady uvedené pod položkou č. 55 až 63 vo výške 10,- Eur nie sú dôvodné. Právo na náhradu škody uvedené v uvedených položkách má oporu v ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z.z. v platnom znení. Titulom cestovných nákladov za rok 2012, 2013 žalobou bola uplatnená škoda vo výške 2.759,- Eur. Žalovaný uznal 1.024,02 Eur. Neuznáva škodu vo výške 1.735,09 Eur. Žalobca špecifikoval cesty uskutočnené motorovým vozidlom Audi A4, evidenčné číslo X. XXBL v roku 2012 a požaduje náhradu škody za 46 ciest Bukovce - Prešov a späť. Z dôvodu návštev blízkych na traumatológiu v období od 09.01.2012 do 31.01.2012 v počte 15 ciest a za obdobie od 01.02.2012 do 29.12.2012 za návštevy blízkych v Rehabilitačnom centre OÁZA Prešov v počte 15 ciest. Žalovaný uznáva cestovné náklady v roku 2012 Bukovce - Prešov a späť v období od 09.01.2012 do 29.02.2012 z titulu návštev blízkych len 8 ciest, nepriznáva 22 ciest. Nepriznanie žalobcom uplatnenej škody z titulu návštev blízkych osôb v počte 22 ciest zdôvodňuje žalovaný tým, že nároky neboli preukázané. To, že žalobca následkom dopravnej nehody utrpel ťažký úraz je zrejmé z vykonaného dokazovania. Príbuzní sa o žalobcu nesmierne báli a mali denný záujem o vývoj jeho zdravotného stavu a považovali za potrebné psychicky podporiť žalobcu v jeho stradaní. Uznať z uvedeného titulu náklady za obdobie najťažšieho utrpenia žalobcu len za 8 ciest je v rozpore aj s dobrými mravmi. Žalovaný uznáva v zmysle predloženej zdravotnej dokumentácie 16 ciest, dve cesty zo dňa 07.03.2012, zo dňa 03.04.2012 neuznáva z dôvodu nepreukázania. Žalovaný ďalej neuznáva cestu z 03.04.2012 z dôvodu nepreukázania, hoci jej absolvovanie je preukázané dokladom o vykonaní rehabilitácie zo dňa 03.04.2012, čo je zaznamenané v preukážke o zdravotnej starostlivosti. Cesty Bukovce - Stropkov a

späť v roku 2012 boli uplatnené v počte 53 ciest, žalovaný priznal právo na náhradu škody za 53 ciest. Cesty Bukovce - Svidník a späť v roku 2012 uplatnených 6 ciest, žalovaným uznaná len jedna cesta. Žalovaný neuznal cestu z 30.03.2012 žalobcom vykonanú z dôvodu návštevy poisťovne Dôvera, ako aj cestu v mesiaci jún 2012, cestu z 09.10.2012 v Dôvere za účelom vybavenia rehabilitačnej liečby v Kováčovej. Neuznanie uvedených ciest je bezdôvodné, keďže poisťovňa Dôvera nepotvrďuje návštevu žalobcu vo svojej inštitúcii, čo ešte neznamená, že žalobca tieto cesty neabsolvoval ako potrebu vzniku v dôsledku následkov dopravnej nehody. Neuznanie cesty zo dňa 21.11.2012 za účelom rehabilitačnej liečby u fyziatra T. J. C. nemá právne opodstatnenie, lebo je preukázané listinným dôkazom vystaveným dňa 24.09.2012, na ktorom je uvedené, že dňa 21.11.2012 sa žalobca zúčastnil rehabilitačnej liečby. Žalovaný neuznal ani cestu 12.09.2012, ktorú žalobca absolvoval za účelom predoperačných vyšetrení, hoci je preukázané, že bol hospitalizovaný na oddelení chirurgie v Prešove od 16.09. do 19.09.2012 za účelom absolvovania ďalšej operácie. Za cesty Bukovce - Kováčová - Ružomberok a späť v roku 2012 žalobca považuje úhradu za jednu cestu vykonanú už 18.10.2012. Žalovaný právo na náhradu škody neuznal z dôvodu nepreukázania. Táto cesta bola uskutočnená a výsledkom tejto cesty je rozhodnutie zo dňa 18.10.2012 o nespôsobilosti vykonávať štátnu službu žalobcom následkom jeho trvalých následkov vzniklých v príčinnej súvislosti s úrazom. Listinný dôkaz bol žalovanému zaslaný ako súčasť písomného podania zo dňa 23.05.2014. Cesty Kováčová - Ružomberok 2012 a späť žalobca požaduje právo na náhradu škody za jednu cestu. Žalovaný neuznal právo z dôvodu, že nie je zdokumentovaná. Cesta žalobcom bola uskutočnená za účelom konzultácie s lekárom o zdravotných problémoch na ľavej ruke počas rehabilitačnej liečby v Kováčovej v období od 08.08.2012 do 07.09.2012. Cestu Bukovce - Kováčová a späť v roku 2012 žalobca požaduje náhradu za 5 ciest. Žalovaný neuznal jednu cestu zo dňa 07.09.2012. Neuznáva taktiež aj počet uplatnených kilometrov žalobcom. Cesty Bukovce - Bratislava a späť v roku 2012 žalobca považoval úhradu za jednu cestu, žalovaný preukázaný nárok na náhradu škody nepopiera, cestovné náklady z roku 2013 uplatnené žalobcom sú cesty Bukovce - Prešov a späť v počte 21. Žalovaný uznal dôvodnosť všetkých ciest. Cesty Bukovce - Stropkov a späť z roku 2013 žalobcom požadované v počte 10 ciest žalovaný neuznáva 4 cesty. Neuznáva cestu vykonanú dňa 03.01.2013 za účelom návštevy u všeobecnej lekárky žalobcu. Táto návšteva je zaznamenaná v zdravotnej karte žalobcu u jeho všeobecnej lekárky. Neuznáva absolvovanie cesty zo dňa 24.04.2013, kde navštívil Sociálnu poisťovňu v Stropkove. Sociálna poisťovňa však doklad o návšteve svojej inštitúcie nevydáva. Neuznal cestu z 15.05.2013 a 20.05.2013 za účelom potreby vybavenia ZŤP na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Stropkove, hoci boli listinným dôkazom preukázané, že žalobca bol uznaný dňa 30.09.2013 Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 %. Cesty Bukovce - Svidník a späť v roku 2013 žalobcom uplatnených 6 ciest, v rozpise je 7 ciest, žalovaný uznal len jednu cestu zo dňa 02.01.2013. Neuznal cestu z 25.01.2013, z 28.01.2013, kedy žalobca bol vo svojej všeobecnej lekárky, záznam je v zdravotnej dokumentácii u všeobecnej lekárky. Neuznal cestu zo dňa 29.01.2013 kontrola na traumatológii v Prešove. Nedôvodnosť zamietnutia práva na náhradu škody preukazuje listinný dôkaz a to lekárska správa zo dňa 29.01.2013. Zamietnutie je nedôvodné. Žalovaný neuznal cestu zo dňa 26.02.2013, 29.04.2013, 15.03.2013, kedy žalobca navštívil Sociálnu poisťovňu. Potreba návštevy Sociálnej poisťovne bola za účelom uplatnenia práva na invalidný dôchodok, čo preukazuje skutočnosť, že dňa 04.06.2013 žalobcovi bol priznaný plný invalidný dôchodok. Sociálna poisťovňa doklad o návšteve nevystavuje. Cesty Bukovce - Kováčová a späť v roku 2013 žalobcom uplatnené dve cesty. Žalovaný priznal obidve cesty, ale nepriznal vzdialenosť 688 km, ale na základe údajov z internetu uznal 550 km. Výpočet žalovaného s použitím 550 km nie je preukázaný. Cesty Bukovce - Košice a späť v roku 2013 žalovaný nepopiera. Právo na náhradu škody titulom náhrady nákladov spojených s liečením v celkovej výške 1.865,45 Eur s príslušenstvom vykonaným dokazovaním bolo preukázané. Všetky náklady vynaložené žalobcom boli skutočne vynaložené účelne a neboli hrazené z iných prostriedkov. Predmetom žaloby je nárok na náhradu škody z titulu straty na zárobku po skončení PN - úrazová renta z titulu mesačnej úrazovej renty. Zaostalá renta od 01.01.2013 do 31.08.2014 predstavuje sumu 7.856,40 Eur, ktorá bola vypočítaná a zdôvodnená v bode VI. žaloby. Vzhľadom k tomu, že ujma na zdraví u žalobcu vzhľadom na jeho povolanie, ktorý pracoval ako profesionálny vojak je v rozsahu 100 %, preto lebo z pracovného procesu bol vyradený na 100 %. Žalovaný plne z titulu zaostalej renty za obdobie od 01.01.2013 do 31.07.2014 sumu 3.904,88 Eur a za mesiac august 2014 mesačnú rentu 205,52 Eur, spolu za obdobie od 01.01.2013 do 31.08.2014 sumu 4.110,40 Eur. Žalobná pohľadávka z titulu zaostalej renty od 01.01.2013 do 31.08.2014 predstavuje sumu 3.746,- Eur. Žalobca trvá na výpočte a nezdieľa názor žalovaného, že ide o nesprávny výpočet. Predmetom žaloby je aj mesačná renta do zmeny pomerov vo výške 398,18 Eur, nie 205,52 Eur, ktorú je žalovaný povinný vyplácať od 01.09. 2014 do budúca. S výpočtom mesačnej renty zo strany žalovaného žalobca nesúhlasí.

Žalovaný napriek obsiahlemu vykonanému dokazovaniu popiera na strane žalobcu dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré preukazujú právo na 50 % zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobca ako vojak - profesionál utrpel vo veku 28 rokov ťažký úraz s neodstrániteľnými devastačnými následkami, ktoré ho vyradili z plnohodnotného života v celom rozsahu. Vyradili ho z práce, ktorú vykonával, vyradili ho zo života, ktorý žil a na ktorý má nárok. Následky zranení sú trvalé, nezvratiteľné a ktoré budú, ako to bolo preukázané vykonaným dokazovaním v budúcnosti len a len progredovať. V príčinnej súvislosti s úrazom je podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie Bratislava zo dňa 04.06.2013 invalidný s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 70 %. S rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 30.09.2013 bol uznaný za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím (ZŤP) s mierou funkčnej poruchy na 50 %. Trpí neustále bolesťami, má kratšiu nohu a pohybuje sa za pomoci barly, má obmedzenú hybnosť dolných končatín a ľavej ruky, chýba mu úchopová schopnosť ruky, je hendikepovaný vo všetkých oblastiach života, pri výbere zamestnania v športovej oblasti, v spoločenskom živote, v partnerskom živote, v nemožnosti sa venovať svojim záľubám a koníčkom. V mnohých denných činnostiach potrebuje pomoc inej osoby. V dôsledku úrazu ho opustila po dlhej známosti priateľka, s ktorou hodlal uzavrieť manželstvo. Má problémy v intímnom živote. Má psychické problémy. Žalobca ako mladý človek v príčinnej súvislosti s úrazom utrpel mimoriadnu ujmu na zdraví, je poškodený na svojej osobnosti. To, že pre uznanie 50 % zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia nie je limitujúcou absolútna nevládnosť poškodeného preukazuje aj právny názor vyslovený Okresným súdom Humenné v konaní sp.zn. 18C/189/2014 zo dňa 30.04.2015 v súčinnosti s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/138/2015 zo dňa 15.12.2016. Predmetom žaloby je právo na ročný úrok z omeškania, ktorý žalovaný bezdôvodne namieta. Poisťovateľ v zmysle ust. § 11 ods.5 zákona č. 381/2001 Z.z. v platnom znení po oznámení škody poškodeným uplatnenej z 15.08.2013 je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného podľa písm.a/ skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, podľa písm.b/ poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Zároveň žalobca poukázal na znenie ust. § 11 ods.6 zákona č. 381/2001 Z.z. s tým, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní. Žalovaný, ako to vyplýva z písomného oznámenia zo dňa 12.08.2014 plnil čiastočne z titulu bolestného 14.982,- Eur, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia 13.806,- Eur. Z oznámenia žalovaného dňa 28.07.2014 a zo dňa 12.08.2014 žalovaný titulom liečebných nákladov plnil 572,35 Eur a titulom cestovných nákladov 1.024,02 Eur. Oznámením zo dňa 12.08.2014 a 14.08.2014 žalovaný čiastočne plnil zaostalú rentu. Za obdobie od 01.01.2013 do 31.07.2014 sumu 3.904,88 Eur a za mesiac august 2014 mesačnú rentu 205,52 Eur, spolu od 01.01.2013 do 31.08.2014 sumu 4.110,40 Eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný čiastočne plnil až po uplynutí jedného roka od uplatnenia práva na náhradu škody, teda v rozpore s povinnosťou uloženou zákonodarcom poisťiteľovi v ust. § 11 ods.5, 6 zákona č. 381/2001 Z.z. Neplnenie žalovaným v rozsahu uplatnenia práva na náhradu škody žalobcom bolo podanie žaloby, ktorá bola vypracovaná dňa 11.09.2014. Žalobcovi vzhľadom na porušenie povinnosti žalovaným vyplývajúcim z ust. § 11 ods.5 a 6 zákona č. 381/2001 Z.z. vzniklo právo na ročný úrok z omeškania v zmysle ust. § 11 ods.7 zákona č. 381/2001 Z.z. V tejto súvislosti poukázal žalobca na právny názor vyslovený Krajským súdom v Košiciach v konaní sp.zn. 3Co/381/2009 a na jeho rozhodnutie zo dňa 24.08.2010. Z obsahu vyjadrenia vyplýva návrh žalobcu rozsudok okrem výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdiť. 26. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný. Poukázal na to, že sám žalobca vo svojom vyjadrení sa odvoláva na ust. § 255 C.s.p. Žalobca po podaní žaloby zobral žalobu späť v časti zaplatenia bolestného vo výške 2.093,- Eur s príslušenstvom, zaplatenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2.415,- Eur s príslušenstvom a zaplatenia zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.207,63 Eur. Žaloba bola v tejto časti podľa názoru žalovanej vzatá späť, pretože námietky žalovanej boli dôvodné. Žalobca tak urobil dobrovoľne, teda v tejto časti zaviniel zastavenie konania. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný domnieva, že súd postupoval správne, keď priznal protistrane v tejto časti náhradu trov konania. Súd určil pomer úspechu žalobcu vo výške 62,5 % a pomer úspechu žalovanej vo výške 37,5 % za predpokladu, že by žalovaný akceptoval rozhodnutie súdu čo do výšky priznaného nároku vo veci samej, čo však v podanom odvolaní žalovaný namieta s výrokom, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 25 % by mohli súhlasiť. V súvislosti so žalobcom vyčísleným pomerom úspechu žalovaný uviedol, že tento považuje za nesprávny. Členenie rozhodovania o trovách konania na fázy, tak ako to uviedol žalobca vo svojom odvolaní nemá oporu v C.s.p.

27. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že vyjadrenie zo dňa 20.03.2007 nemá právne opodstatnenie. Náhrada za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle ust. § 3 ods. 2, § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. sa poskytuje na základe lekárskeho posudku. Lekársky posudok obsahujúci hodnotenie bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia je listinou so zákonom určeným obsahom, ktorý môže vydať zákonom určená osoba. Žalobca rozsah náhrady škody titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia preukázal lekárskeho posudkom vypracovaným dňa 30.05.2013. Pokiaľ v konaní na základe výzvy súdu posudkový lekár znížil bodové ohodnotenie a tento určil nižšie bodové hodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, v dôsledku čoho bola priznaná žalobcovi nižšia náhrada škody než ako požadoval v žalobe a to bolo dôvodom, že žalobca sčasti zobral žalobu späť. Uvedenú skutočnosť nemožno hodnotiť pri rozhodovaní o náhrade trov konania na ľarchu žalobcu. Žalovaný podaným vyjadrením neuniesol v celom rozsahu dôkazné bremeno, preto žalobca trval na svojom odvolaní zo dňa 31.01.2017 v celom rozsahu.

28. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p. a § 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 25.05.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a odvolanie žalovaného je dôvodné iba čiastočne. Čo do výroku v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplataenia a z titulu zvýšenia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur dôvodné nie je. Vo zvyšku nároku dôvodné je.

29. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci čo do výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2017 do zaplataenia a z titulu zvýšenia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalovaného sú iba zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom na tie súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Naopak v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument, teda argument majúci súvis s prejednanou vecou, a ktorý by bol súčasne takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

30. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie čo do priznania bolestného správne zistil skutkový stav a správne rozhodol. Sporná výška hodnoty bodu, tak ako ju namietal žalovaný nemá právne opodstatnenie. Z predložených lekárskeho správ a z lekárskeho posudku zo dňa 30.05.2013 jednoznačne vyplýva, že keď nárok na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vzniká dňom, keď zdravotný stav možno považovať za ustálený, tak tomu nemohlo byť v roku 2012, keď došlo v januári k dopravnej nehode, ktorá až od roku 2013, kedy boli uskutočnené ostatné operačné zákroky a hospitalizácie a v roku, keď už lekári vystavujúci lekárskeho posudok skonštatovali ustálenosť zdravotného stavu. Preto rozhodným obdobím určenia hodnoty jedného bodu pre stanovenie výšky náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je rok 2012, v ktorom priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva SR dosiahla 805,- Eur, teda hodnota jedného bodu pre rok 2013 (vznik nároku) je 16,10 Eur. Keďže ide o základnú výšku bodového obohatenia, správne súd priznal žalobcovi i úrok z omeškania od 01.12.2013 do zaplataenia vo výške 5,25 % ročne. Čo do odôvodnenia priznávaného úroku z omeškania odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v tejto časti.

31. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozhodnutie 6Cdo/146/2011 zo dňa 03.10.2011, z ktorého vyplýva, že odškodnenie za bolesť sa poskytuje nielen za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, ale aj bolesti spôsobené liečením poškodenia zdravia alebo odstraňovaním jeho následkov. Okamih vzniku škodnej udalosti teda nemusí byť totožný s okamihom odškodňovanej bolesti. Až po ustálení zdravotného stavu poškodeného možno vykonať bodové ohodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Dovolací súd v tejto veci poukázal aj na doterajšiu judikatúru Cz 23/83, podľa ktorej pre vznik nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia nie je rozhodujúca len škodová udalosť, teda deň úrazu, ale tiež okamih, keď sa poškodený dozvedel o škode (jej výške).

32. Táto býva poškodenému zrejma až po ustálení zdravotného stavu, ktorý umožňuje posúdiť mieru preukázateľných nepriaznivých dôsledkov, čo je východiskovou bázou pre stanovenie výšky náhrady

lekárskym posudkom, vychádzajúc zo základného počtu bodov, ktorými bolo bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené. S týmto záverom odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí, preto odvolacia námietka žalovaného, že k bolesti došlo bezprostredne po úraze, a nie až po tom, keď bol zdravotný stav ustálený, nie je dôvodná.

33. Vo vzťahu k zvýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia až o maximálnu možnú hranicu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil, že žalobca v mladom veku 28 rokov, plný fyzických a duševných síl a kvalít, ku ktorým sa skutočne dopracoval aj vlastnou sebadisciplínou, pracovitou a spôsobom života, bol nútený zmeniť spôsob života vo všetkých jeho aspektoch a prijať realitu, ktorou nevyhnutne bude rokmi sa stále zhoršujúci zdravotný stav v mobilite a schopnosti postarať sa sám o svoje potreby, a nie to ešte o potreby ľudí blízkych, na neho odkázaných, teda matka, prípadne životná partnerka, manželka alebo deti. Žalobca bol skutočne pred úrazom 9 rokov profesionálnym vojakom a vykonával prácu v čestnej stráži prezidenta Slovenskej republiky. Po úraze bol uznaný za nespôsobilého vykonávať štátnu službu, na ktorú sa dlhé roky pripravoval, a ktorá mu poskytovala nielen pracovnú sebarealizáciu, ale aj osobnostnú a spoločenskú prestíž a status. Žalobca bol pred úrazom po fyzickej aj psychickej stránke absolútne v poriadku. Po úraze je invalidným dôchodcom, odkázaným aj v bežných praktických veciach na iného človeka, v súčasnosti na matku, ktorá samotná pomoc potrebuje. Jeho sebadôvera a sebavedomie sú tým poznačené, pričom jeho vek mu neumožňuje získať nadhľad nad tieto okolnosti, lebo ich skutočne ničím nezapríčinil. Zmenili sa jeho voľnočasové aktivity, musí užívať lieky od bolesti, ktorej sa vzhľadom na svoj zdravotný stav nikdy nezbaví, antidepresíva. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca je zbavený nielen radosti z výkonu bežných vecí, ale aj z radosti prežívania sexuálnej stránky života. Žalobca žil s partnerkou 4 roky a plánovali uzatvoriť manželstvo. Rozišiel sa s ňou začiatkom roka 2015 v dôsledku nehody, lebo vzťah prestal fungovať. Na základe vyššie uvedeného je aj podľa názoru odvolacieho súdu zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %, t.j. v maximálnej možnej miere, namieste. Úvahy žalovaného, že u žalobcu mohli nastať následky sťaženia spoločenského uplatnenia ešte vo väčšom rozsahu, teda, že pre výnimočný prípad s vrcholne nepriaznivými následkami sa nejedná, v danom prípade nie sú namieste. Pri zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % sa vychádza z počtu bodov tak, ako boli žalobcovi priznané. Pokiaľ by došlo k vážnejšiemu následku, bol by tento počet bodov vyšší a zvýšenie o 50 % tiež vo vyššej miere. Súd prvej inštancie v súlade s pravidlami formálnej logiky porovnal predpoklady, ktoré mal žalobca pre svoje uplatnenie v živote a spoločnosti pred vznikom škody s tým, aké má po vzniku dopravnej nehody. Predtým bol žalobca na začiatku svojho produktívneho veku. Následne sa jeho možnosti tak, ako to bolo popísané vyššie, značne obmedzili, prípadne niektoré možnosti sa stratili celkom. Preto odvolací súd nemal dôvod spochybniť právny záver súdu prvej inštancie, že sa vo veci jedná o prípad hodný osobitného zreteľa, ako výsledok úvahy súdu prvej inštancie, ktorá vychádza z vyššie uvedených skutkových zistení. Táto úvaha súdu prvej inštancie nebola neprimeraná, ale zodpovedala zistenému skutkovému stavu.

34. Odvolacie námietky žalovaného preto neboli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku v napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania, teda vo výroku II., v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplataenia a z titulu zníženia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur.

35. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997. sťažnosť č. 21522/93. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111: rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998. sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky-z 23. júna 2004 sp. zn. III. US 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. v časti popísanej v bode 34.

36. Preto odvolací súd rozsudok vo výroku II. v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 362,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 01.12.2013 do zaplataenia a z titulu zníženia spoločenského uplatnenia sumu 6.902,87 Eur podľa ust. § 387 ods. 1, 2, C.s.p., ako vecne správny potvrdil s tým, že doplnil, že ukladá žalovanému vyššie uvedené sumy uhradiť žalobcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (odvolací súd iba upresnil splatnosť uvedených pohľadávok, ktorá vyplýva aj zo zákona).

37. Žalovaný v odvolaní vo vzťahu k priznaným liečebným nákladom namietal nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázal na ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd k tomu uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorého súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa určite námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, ak majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

38. Štruktúra odôvodnenia rozsudku skutočne vyplýva z ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Žalovaný argumentoval, že odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k liečebným nákladom neobsahuje konkrétne dôvody, prečo žalobcove tvrdenia súd akceptoval a prečo nesúhlasil s námietkami žalovaného k jednotlivým položkám, ktoré žalovaný neuznal, v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie neuvádza, teda nie je zrejmé, ako sa súd vyporiadal s jednotlivými námietkami žalovaného, napr. prečo žalobcovi priznal odplatu v sume 72,- Eur, ktorú uhradil formou darovacej zmluvy, a to za rehabilitácie v rehabilitačnom zariadení Minerál v Prešove, pričom darovacia zmluva je pojmovo bezodplatným právnym úkonom, t.j. jeho podstatnou náležitosťou je bezodplatnosť. Rovnako sa súd prvej inštancie nemal vyporiadať s každou ďalšou námietkou v tejto časti.

39. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že v časti čo do odôvodnenia priznania liečebných nákladov je toto nedostačujúce a odvolacia námietka v tejto časti je dôvodná. Súd prvej inštancie skutočne nevysvetlil, prečo nesúhlasil s námietkami žalovaného v žiadnej z namietaných položiek. Odkaz na ust. § 449 Občianskeho zákonníka nestačí. Vo vzťahu k odvolacej námietke nestačí ani poukázanie na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.04.2014 sp. zn. 10Sžo/48/2013. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je teda čo do priznania liečebných nákladov nepreskúmateľné. Právne závery súdu prvej inštancie zo žiadnej možnej interpretácie odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia rozsudku musí jednoznačne vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej, teda v tejto časti odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nerešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, a teda je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu čo do liečebných nákladov nedal vo svojom rozhodnutí odpoveď na podstatné argumenty žalovaného, preto nebolo garantované jeho právo na spravodlivé súdne konanie v tejto časti.

40. Žalovaný namietal, že súd v časti uplatnenej náhrady za stratu na zárobku po pracovnej neschopnosti, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že suma úrazovej renty sa určí ako súčin 30,4167-násobku sumy zodpovedajúcej 80 % denného vymeriavacieho základu poškodeného a koeficientu určeného ako podiel čísla zodpovedajúceho percentuálnemu poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100. Žalovaný poukázal na odborný posudok o invalidite z 13.05.2013, kde miera poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú činnosť je 70 %. Žalobca môže vykonávať prácu ľahšieho charakteru, práce v chránenej dielni. Zároveň žalovaný namietal, že väčšina rozhodnutí súdov v časti straty na zárobku vychádzajú z miery poklesu zárobkovej schopnosti, určenej posudkovým lekárom pre účely priznania invalidného dôchodku, napriek rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sp/7/2011 zo dňa 08.11.2011, zároveň, že nie je možné akceptovať svojvoľné navýšenie tak, ako bolo vykonané v napadnutom rozsudku. Posúdenie miery poklesu zárobkovej schopnosti je odborná činnosť, ktorú vykonáva odborne spôsobilá osoba - posudkový lekár. Súd prvej inštancie mal pri určení miery poklesu pracovnej schopnosti žalobcu postupovať na základe vlastnej úvahy bez odborných znalostí, potrebných na posúdenie rozhodujúcich skutočností. Zároveň z výsledkov vykonaného dokazovania malo vyplynúť, že žalobca v súlade s posudkom o invalidite vykonáva prácu a dosahuje z nej zárobok, teda pokles jeho zárobkovej schopnosti nemôže byť 100 %.

41. Odvolací súd súhlasí s názorom prezentovaným v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sp/7/2011 zo dňa 08.11.2011, kde špecifikoval, že nárok na invalidný dôchodok a úrazová renta sú dve samostatné dávky, aj miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť u jednotlivých týchto dávok sa posudzuje samostatne. Pri výške úrazovej renty nie je možné vychádzať z percentuálnej miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť ustálenej pre účely priznania invalidného dôchodku. Preto súd prvej inštancie správne uvažoval, že miera poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú

činnosť vo vzťahu k úrazovej rente nie je automaticky 70 % tak, ako to bolo určené v odbornom posudku o invalidite zo dňa 13.05.2013.

42. Úrazová renta je pravidelnou peňažnou dávkou, ktorá má poškodenému zmierniť pokles zárobku v dôsledku pracovného úrazu po jeho opätovnom zaradení sa do pracovného procesu. Táto kompenzuje alebo pokles, alebo úplnú stratu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, ktorú poškodený vykonával pred vznikom pracovného úrazu. Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie, má za to, že miera schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť čo do úrazovej renty sa posudzuje samostatne, a že úvaha súdu prvej inštancie smerovala k spravodlivému rozhodnutiu vo veci, vzhľadom na zistený skutkový stav i to, že je žalobca síce uznaný invalidným v rozsahu 70 %, ale je pravdou, že vo vzťahu k práci, ktorú predtým vykonával je invalidným viac, a preto by mu mala patriť úrazová renta nie v rozsahu 70 %, ale v rozsahu vyššom. Odvolací súd, vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného, že ide o odbornú otázku a posúdenie miery poklesu zárobkovej schopnosti by mala vykonávať odborne spôsobilá osoba, nemôže súhlasiť s jednoznačným záverom súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k práci, ktorú predtým žalovaný vykonával, je invalidným na 100 %. Uvedenú otázku by mal i podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedať odborník.

43. Žalobca namietal priznanie trov konania podľa zásady úspechu. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že zásadu úspechu vo veci podľa ust. § 255 C.s.p. je možné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Tu sa však nejedná o procesne neúspešného žalobcu, pokiaľ mu bola priznaná iba časť uplatneného nároku. Nezodpovedalo by pravidlám formálnej logiky, ak by takýto žalobca bol zaťažený procesnou zodpovednosťou za výsledok, ktorý závisel od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Preto žalobcu v tejto časti je potrebné považovať za plne procesne úspešného, lebo mal úspech čo do základu uplatneného nároku. V tejto časti preto prichádza do úvahy priznať plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. Bude sa však jednať iba o nároky, ktoré skutočne z úvahy súdu vyplývali. V danom prípade čo do nároku zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, odvolacia námietka žalobcu je preto čiastočne dôvodná.

44. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené rozsudok vo zvyšku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., s použitím ust. § 391 C.s.p.

45. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom, následne vo veci znova rozhodnúť čo do zvyšku, teda čo do liečebných nákladov a úrazovej renty a čo do súvisiaceho výroku o trovách konania, samozrejme svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť a vysporiadať sa so všetkými námietkami žalovaného, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci.

46. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.